

Predikan utifrån psalm 359, under konfalägret 100620.

Psalm 359 v.1-5.

Skapelsen möter oss som någonting gott. Man kan nästan se hur någon med lekfulla fingrar formar allt det goda. Vi ser en tanke, en mening... nått meningsfullt. Hav som vimlar av fiskar, luften vimlande av fåglar, och rådjursstigar mellan träden. Gud såg att det var gott. Men inte bara Gud ser att det är det, också vi människor kan se att det är gott.

Och efter den långa kalla mörka vintern suger vi i oss det, värmen, grönskan, ljuset, några korta månader då vi laddar oss och batterierna. Vi vet att mörkret kommer, vi vet att det gröna kommer att vissna och blomstren kommer att förmultna. Men just nu så lever vi mitt i det gröna och blommande. Och så länge vildrosen blommar så tar vi in den med alla sinnen. Och det märkliga är att blir liksom som en gåva till oss. En upplevelse som mitt i det förgängliga inte blir till något vi bara tar för givet, utan nått som ges till oss. Mörkret kommer, det vet vi med visshet. Men inte ännu, ännu ges vildrosen till oss.

Ännu berättar skäggdoppingen och dess nyfödda ungar i vassen något för oss.

Det är tanken som räknas brukar vi säga, det är tanken som räknas, ofta gör vi det tillsammans med nån slags känsla över gåvans kanske lite blygsamma omfattning.

Men, skapelsen säger nått om skaparen. Och gåvan säger nått om givaren. Eller med ord av J.O Wallin. (ps.305)

Jag ser hans spår
varhelst en kraft sig röjer,
en blomma doftar
och ett ax sig böjer.
Uti den suck jag drar,
den luft jag andas,
hans kärlek blandas.

Ja i skapelsen kan vi ana tanken, ana meningen. Skaparen som är god. Livet som skulle vara så gott. Det talas om Eden i bibeln, det betyder ljuvlighet, ett tillstånd som vi kan ana skulle vara ett paradys. Som en trädgård för allt som skapat är.

Psalm 359, vers 6-9.

Gud bestämmer sig sist för att skapa människan. Kanske som en slags skapelsens krona. Något som med förnuftet, känslan och kärleken skulle vårda och värna, både om allt det andra, allt vad skapat är, och varandra. För är det inte just det hon fått, förnuft, känsla och förmåga att kunna älska.

Förnuftet, att kunna tänka ut det bästa för oss.

Känslan att kunna känna med andra, att kunna skilja på rätt och fel.

Också det kanske största av allt, att kunna älska. Kanske det som ger livet dess mening. Att älska och att låta sig älskas. Så rätt det skulle kunna ha varit, så sant det skulle kunna ha varit. När Gud enligt författaren kallar oss människor för sin avbild, skapad till att vara oss lika säger Gud. Ja, så sant och så rätt det skulle kunna ha varit... "Du gjorde honom nästan till en gud" skriver psalmsiten, "med ära och härlighet krönte du honom. Du lät honom härska över dina verk, allt lade du under hans fötter." Det uppdraget fick vi. Att härska, eller kanske tog vi det. Men det var i alla fall ett uppdrag vi inte var vuxna. Ett uppdrag vi definitivt inte klarade av. Och en snabb blick utöver världen visar med all önskvärd tydlighet att så inte är fallet.

Var gick det snett? Tänkte Gud fel? Är vi inte mogna för frihet och egna val? Ja, när drev vi ut oss själva från Edens lustgård, från paradiset?

Är det när vi ideligen inte kan motstå att äta av äpplet, att använda oss av kunskapen på gott och ont? Det äppelträd som Gud lät plantera mitt ibland oss. En kunskap som vi inte kan vara utan, man som också leder oss till nått vi absolut inte vill. En kunskap på gott och ont.

Och vad har vi fått. En skapelse som ropar efter en räddning, en slags nyskapelse. Något som får isarna att sluta smälta. Som får öknarna att stoppa sin utbredning. Något som får hungersnöden att upphöra och vapnen att tystna. Vi ropar efter nått som kan hela oss, som återupprätta oss som människor. Ja som liksom kan rädda oss ifrån oss själva, och det som vi håller på att åstadkomma.

Ja, Gud bestämde sig till sist för att skapa människan, skapelsens krona. Så underbart har vi blivit skapade. Med förnuftet, känslan och kärleken. Men ändå, ibland frågar man sig, var det Guds stora misstag?

Psalm 359 v.10-12

Johannes börjar sitt evangelium. "I begynnelsen fanns ordet och ordet fanns hos Gud och ordet var Gud. Det fanns i begynnelsen hos Gud. Allt blev till genom det och utan det blev ingenting till av allt som finns till... Och ordet blev människa och bodde ibland oss."

Nej våra rop om nyskapelse, våra rop om upprättelse och helande försvinner inte bara ut i tomma intet. Gud lät sig och sitt ord födas till människa. För Gud ville någonting annat, Gud ville någonting mer. Det som vi gör med varandra, det som vi gör med vår värld. Alla övergrepp mot barn och vuxna. Alla tillkortakommanden då vi i namn av rädsla eller egoism inte gör det vi måste göra. Allt detta får inte ha det sista ordet. Gud lät sig och sitt ord födas till människa. Ja, "högt i stjärnehimlen kan vi dig ej finna, men i mänskovimlet är du hos oss Gud." (Ps.25) Där ju här han hör hemma, det är ju här Gud ska finnas. Som en bland oss, för att visa vem, vad och var Gud är. Och genom det han sa och gjorde. Genom sina handlingar och under berättade och visade han att, det vi inte vill vara med om, det vi helst vill slippa. Det behöver inte vara det slutgiltiga.

Det verkar inte som om vi kommer undan det . Livet får ständigt sina törnar. Men det verkar finnas en väg igenom.

Din tro har hjälpt dig säger Jesus vid flera tillfällen. Din tro har hjälpt dig. Vår tro har hjälpt oss. Gud har hjälpt oss och vi har hjälpt varandra. Inte undan, -men igenom. Som om det fanns en fortsättning i återvändsgränden. Som nått som följde där vi trodde att det var stopp och försent. Och detta är vår verklighet, alla människors verklighet. Ingen glömd och ingen utanför. Är det det som kallas frälsning/räddning. Gud har inte övergett oss. Gud har inte övergett sin skapelse.

Och när Gud låter Jesus uppstå från de döda. Då är det som när ljudvallen sprängs och det hela liksom exploderar. På samma gång är det också som den minsta av viskningar. Det är knappt nån som la märke till det. Först några kvinnor vid den tomma graven. Sen några rädda och förvirrade lärjungar. Men ändå och på samma gång, Jesu död och uppståndelse är det största som hänt oss. Korset som ropar ut sin förlåtelse och försoning "förlåt dem för de vet inte vad de gör."

Och den tomma graven, den som berättar att inte ens döden kunde behålla honom. Nej Jesus var inte bara då. Han är också här. Han är också nu.

Inte för den ständiga lyckans skull, livet verkar inte vara sånt. Det är inte heller säkert att livet skulle vara enklare att leva för det som har hänt. Men kanske är det därför och just därför som livet **är** möjligt. Kanske är det därför livet kan **bli** möjligt. Det kanske kan tyckas att det inte är så mycket. Men ett liv som **är** möjligt att leva. Ett liv som kan **bli** möjligt att leva. Är inte det mycket nog. Och det kan räcka, räcka för att fylla oss med glädje.